

Bulányi György naplójából (részlet):

Miért félünk szeretni?

Félünk szeretni, amikor nem hallgatunk az evangéliumra, mert nem akarunk a peremre kerülni. Oda kerültem, s egészen jól érzem magam. De tapasztalom, hogy a Bokorból is egyre többen félnek Jézus gondolataitól, s kezdik letagadni a csillagot az égről, csak hogy ne kelljen vállalni a kommunát, ahol – elvileg és gyakorlatilag – mindenkinek csak annyi jut, mint a többinek.

Félünk szeretni, nehogy a másoknak több jusson, mint nekünk.

Így aztán ez a mondat csak annyit jelent számomra, hogy inkább csak a magunk, családjaink javát akarjuk, s félünk belevágni egy olyan kísérletbe, amelytől Isten nem félt, amikor elküldte Fiát, hogy meghirdesse nekünk Isten országát. Nem félt, s ezért fizetett a Küldött is, meg Maga is. Azért félünk tőle,

- mert nem vállaljuk gondolatait,
- mert csak családivá kitégített magunkra akarunk gondot viselni,
- mert végső soron önzők vagyunk
- hat milliárdban gondolkodni,
- mert nem akarjuk beérni azzal az egy dénárral, ami jut mindenkinek,
- mert többet akarunk birtokolni, mint mások,
- mert végső soron nem Isten az istenünk, hanem a Mammon,
- mert nagyon dühösekké leszünk arra, aki ezt megmutatja nekünk.

S ahogy Jézus példája mutatja, inkább elhagyjuk őt, csak hogy szabadon élhessünk családdá tágított önmagunk javára, a magunk szolgálatában. S meg is vádoljuk a Jézusról beszélőt azzal, hogy elment az esze, vagy hogy istenkáromló. Az Isten országát meg olyan eszménynek tekintjük, amelynek – sajnos – nem tudunk helyet biztosítani a Földön.

Hát mindezt lehet úgy fogalmazni, hogy félünk szeretni.